

ADY ENDRE

KI LÁTOTT ENGEM?

NYUGAT IRODALMI ÉS NYOMDAI
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG KIADÁSA.

ADY ENDRE

Ki látott engem?

VERSEK

NYUGAT
IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
1914

A Nyugat nyomdája Budapest, IX., Lónyay-utca 18. szám

Ignotusnak, az én fejedelmi Ignotusomnak küldöm és adom ezt a könyvet. Neki, aki talán már régen lát és meglát engem.

Ki látott engem?

Volt nálamnál már haragosabb Élet?
S haragudtam-e vagy csak hitem tévedt?

Szívem vajjon nem szent harang verője?
Vagyok csakugyan dühök keverője?

Kit mutatok s mit kutató szemeknek?
Nem csalom-e azokat, kik szeretnek?

Szeretem-e azokat, kiknek mondom?
Méltán gerjeszt haragot büszke gondom?

Ennen dühöm nem csak piros káprázat?
S azok forrók, kik közelemben fáznak?

Bolond tüzem alágyujt-e szíveknek?
Szeretnek-e, kik szerelmet lihegnek?

Csókos szám miért tör szitokba rögtön?
Nem tenyeremet rejti csak az öklöm?

Pótolnak-e életet élet-morzsák?
Érdemlem-e szánásnak csúnya sorsát?

Szabad-e engem hidegen megértni?
Szabad közönnyel előlem kitérni?

Gerjedt lelkemnek ki látta valóját?
Ki lát, szívem, sebes és örök jóság?

Istenülő vágyaimba ki látott?
Oh, vak szívű, hideg szemű barátok.

A KÉNYSZERŰSÉG FÁJA

Hatvany Lajosnak, akit bármikor, bárhogyan is a régi barátságommal szeretek s fogok szeretni.

MEGINT NAGY VIZEKRE

Kedves jó Földesi Gyulámnak, az Ady-versek poéta-adminisztrátorának.

Be szikkadt szájjal mosolygok megint,
Száraz bölcseség vén aszálya bennem:
El kell már megint nagy vizekre mennem.

Hajh, nagy vizek és sírós örömök
Örök felhőző, szent párás tájéka,
Vársz-e reám még kisértettel néha?

Visz-e csónakom, a szenvedni-vágy,
Olvadó és bús üdvösségű ködben
S villámos zápor zuhog-e köröttem?

S piros csónakkal indulok megint,
Szívem a lapát az evező rúdján,
Félelem nélkül félős bajok útján?

Dacos, jaj-záró ajkat akarok,
Szívet, mely örvényt paskol ujra bátran
S mindig több veszélyt, mint amennyit vártam.

Piros a csónak, bátor a lapát
S ha aggul, gyöngül egykori hajósa,
Tengeren pusztul, mintha ifju volna.

A PERC-EMBERKÉK UTÁN

Otthon bolondját járja a világ,
Majmos, zavaros, perces, hittelen,
Nagy, súlyos álmok kiterítve lenn,
Fenn zűrös, olcsó, kis komédiák.

Magyar Bábelnek ostoba kora,
Ments Atyaisten, hogy bennelegyek:
Engemet kötnek égbeli jegyek
S el kell hogy jöjjön nászaink sora.

Most perc-emberkék dáridója tart,
De építésre készen a kövünk,
Nagyot végezni mégis mi jövünk,
Nagyot és szépet, emberit s magyart.

Robogok honról rejtett vonaton,
Ebek házája ma, nem az enyém
S ha marad csak egy hivőm, szent legény,
Még a holttestem is ellopatom.

Ez a ricsaj majd dallá simul át,
Addig halottan avagy éberen
Pihenjen a szent láz s az értelem,
Míg eltünnek a mai figurák.

Magyar leszek majd, hogyha akarom,
Ha nem sutáké lesz itt a világ,
S fölcsap minden szent és igazi láng
Rejtekből avagy ravatalon.

MEGINT SOKAN NÉZNEK

Jó Zubolyomnak küldöm.

Megnézem magamat:
Megint sokan néznek:
Vagyok érdemeltje,
Vagyok-e valakije
E sokan-nézésnek?

Olyan messze esik
Tőlem már a hívság,
Hogyha megtörténnék,
Más akkor se volna, mint
Szomorú csacsiság.

Vén, léha életem,
Légy tanum e pörhöz,
Lásd, hogy időm örvény
S úgy futnak el napjaim,
Hogy nap napot tördöz.

Oh, milyen szamarak,
Kik úgy szólnak rólam,
Hogy a dolgom rendjén
S hogy csillámlón jól-vagyok
S testem-lelkem jól-van.

Édes barátiság,
Kétkedő barátság,
Édes mégis-tartás,
Be jó, hogy napjaimat
Mégis-mégis tartják.

FÖL, FÖL, URAM

Gebhardt Ferencnek, küldöm szeretettel.

Kihálom a testem és lelkem,
Kinyargalom rest magamat,
Valami tán marad,
Vagy tán nem is marad,
De nem marad vágytalan órám.

A titkos Élet szívvel szór rám
Fényekkel toldott fényeket,
Csak neked,
Csak neked élek, csak neked,
Vágy, és anyádnak, aki: Élet.

Néha-néha, úgy-úgy elszéled
Dölyföm, rangom, nevem, hitem
És semmiben,
Már-már semmiben
Sem bízok és szűnök valómban.

Föl, föl, uram, nem mindig jóban
Adódik az elélnivaló.
De élni: ez a jó
S úgy jó, ahogyan aki él
Álomban, testben vagy csak szóban.

VÁGYNI HOGY SZERETNÉK

Kaffka Margitnak küldöm, a nagy írónak,
félelmetes barátnak, de derék embernek.

Hiszen jó volt magamban,
Magamért és magammal élni,
De ezt a boldogságot
Olyan jó volna fölcserélni.

Valami furcsa kékkel,
Egy ősi s csak holnap jött mával,
Valami kidacolt, nagy,
Kínra-hajló romantikával.

Oh, vágyni hogy szeretnék,
De nem vággyal, aki csak percnyi,
De vággyal, amellyel
Örökig ki lehet telelni.

(Üzenet)

(Margit, egyfajta a fajunk,
Be nagyon nem itthon vagyunk
S be nagyon itt kell nekünk lennünk
S be kár ez a sok furcsaság:
Csak tépik lelkünk, a lazát,
Kit őseink feledtek bennünk.)

HUNN, ÚJ LEGENDA

Hatvany Lajosnak küldöm szeretettel és hálával azért, mert szeret, bánt és félt.

Minek a tanács, jóslat, aggodalmak?:
Gesztusaim élnek, míg meg nem halnak
S életemnek csak nézői a maiak.

Messziről és messzire megy ez élet
S csak: élet ez, summája ezrekének,
Örök, magyar határ-pör, meg nem szakadott.

S életük ez a mérsékelt csodáknak,
Mikben mégis ős állandóság vágtat,
Hunn, új legenda, mely zsarnokin életik.

Másolja ám el életét a gyönge,
Fúrja magát elélten a göröngybe,
Voltom, se végem nem lehet enyhe szabály.

Ha ki király, Sorsának a királya,
Mit bánom én, hogy Goethe hogy csinálja,
Hogy tempóz Arany s Petőfi hogy istenül.

Nekem beszédes költő-példák némák,
Sem a betelt s kikerített poémák,
Sem a mutatványos fátum nem kenyerem.

Bennem a szándék, sok százados szándék,
Magyar bevárás, Úrverte ajándék
S lelkem: példázat, dac-fajok úri daca.

Zsinatokat doboltam, hogyha tetszett
S parancsoltam élükre seregeknek
Hangos Dózsát s szapora Jacques Bonhomme-ot.

Százféle bajnok mássá sohse váltan,
Ütő legény, aki az ütést álltam:
Így állva, várva vagyok egészen magyar.

Vagyok egy ágban szabadulás, béklyó,
Protestáló hit s küldetéses vétó:
Eb ura fakó, Ugocsa non coronat.

Ki voltam öreg grammás-diák korban,
Égnek lendülten s százszor megbotoltan,
Külön jussom: vénen is diák lehetek.

Kalapom, szűröm, szívem förgetegben,
Nézik a vihart, hogy ki birja szebben
S visszapattog róluk jég, vád és szidalom.

Külön alkuja lehet a Halállal,
Akit amikor milliókat vállal,
Nem bámított az Élet sok, új kapuja.

A tolakodó Gráciát ellöktem,
Én nem bűvésznek, de mindennek jöttem,
A Minden kellett s megillet a Semmisem.

Én voltam Úr, a Vers csak cifra szolga,
Hulltommal hullni: ez a szolga dolga,
Ha a Nagyúr sírja szolgákat követel.

ERDŐBEN, ESŐS DÉLUTÁNON

Révész Bélának küldöm, a régi
Révésznek a régi Ady.

Lanyhán irigylem a
Viadal-évek kapott szitkát, gúnyját:
Megszokják vagy megunják
Az embert az emberek
S az évek és a kedvek úgy szaladnak,
Mint páholt hadsereg
S koldusként járok a nyomában
A menekülő, gyáva hadnak.

A fajtám?:
Mindig ritkábban gyujt a harag.
Száz bűnöm?:
A legszebbje mind elmarad
S már alig-alig érdekel
Egykor imádott, furcsa sorsom,
Olyan lett, mint lopott kalap,
Titokban hordom.

Az asszonyom?:
Ha ifjabb lennék, tán szeretne,
Így csak egy renyhe,
Lassú, kis igéretű
Pillantást küld el vétve,
Én pedig másolt, régi lázaimat
Küldöm cserébe.

Még megbocsátni
Szeretek, ha nagy bűnök akadnak
S másoknak inkább
És néha-néha magamnak.
És szeretem az embereket
Szánva, őszintén:
Egy kicsit valamennyi úgy jár,
Mint én.

AZ EGYEDÜLISÉG VIGASZA

Kabos Edének, atyai barátomnak.

Barátok, brávók, hívek, ellenek,
Kiknek tetszettünk és tetszett tetszeni
S evoé, még az asszonyok is
Elmaradoznak.

Így épít a Sors hős életeket
S velük, jaj, bölcsen s igyen tréfálkozik:
Ne nőjjetek, fák, az egekig
S szívek magasra.

Tudtam a tréfát, azért mentem bele
S áldom a Sorsot: velem tréfálkozott
S lelkemben száz hős élet maradt
Magam maradván.

AZ ÉN INGOVÁNYOM

Kedves kis titkáromnak küldöm.

És így járunk az ingoványon:
Valami hősen elesett
Bajnok sorsát nem is kivánom.

S ha mindig ingoványra lépek,
Bajtársam még mindig akad:
Bátor szívű és jó legények.

Hősök sorsát nem is kivánom,
De szeretem, ki tart velem,
Tiszta erdőn vagy ingoványon.

»A XXX-IK SZÁZADBÓL«

(Wojticzky Gyula, ifjú költő-társam ilyen című verses-könyvébe írtam, és nagyon szívesen, prológusként.)

Jó fiam, ma minden magyar elválik,
Ki messze, ki messzebb,
De Magánál, fiam, még az Időbe
Kandibb szemet tán senki sem meresztett:
Be messze él már, jó fiam, mitőlünk.

Szép átálmodni magunkat a másba,
A nincsbe, a szépbe,
De ezer évet sietni s nem élni,
Édes fiam, nem irigyelem érte,
Mert jaj annak, aki kihull a Mából.

Szabad készítni arasznyi jövőket,
De élni nem mással,
Mint a nekünk régen parancsolódott
Kínságos és mégis szent, mai Mával.
Ez tán több, mint a XL-ik század.

A KÉNYSZERŰSÉG FÁJA

»... Vajjon szednek-é a tövisről szőlőt vagy a bojtorjánról figét?« (Máté evangéliuma VII. 16.)

Schöpflin Aladárnak, jó hittel és szeretettel.

Gyöngülnek ágaim,
Húzza a sok gyümölcs,
Húzza a sok igen
S a megcsufolt nemek
Rozsdákkal megírvák
A leveleimen.

Szőlő-termő tövis,
Fügélő bojtorján:
Teremni lázadón
Nem lehet, nem lehet
S mint békés jobbágy-fa
Fizetem az adóm.

Nem tudok, nem tudok
Rendet megcsúfolni
S nagy másító erőt
Földről kacagni föl.
Bénultan hajlok meg
Tisztes muszály előtt.

Füge a fügefán,
Szőlőtőkén szőlő,
Hasztalan, hasztalan,

Szabva kegyetlenül
A nagy Élet-kertben
Mindennek sorsa van.

Nem tudtam, mi vagyok,
Vád akartam lenni,
Vád, nem : ijjedelem
S mint szép példaadás
Virágzik, gyümölcslik
Szegény, szelid fejem.

Csúfoltam az igent
S igeneket rólam
Téphet minden silány
S vétózó tűz helyett
A nagy Háztartásban
Vagyok csak kicsi láng.

Oh, én, kényszerű Rend,
Tagadás fejfája,
Latorból szent szülő,
Óh, én, szegény, szegény
Pártütőből pártos,
Uzsorás zendülő.

NEM SZÁNATOM MAGAM

Bécser Jánosnak küldöm.

Szánatni így-úgy nem hagyom magam.

Élnem kellett: nos, én nagyon éltem
Az Isten és Ördög szent nevében,
De arcom mégsem piríthatta el
Bűnös és nagy kisemberi szégyen,
Mert az életem nem volt, mi halaszt.

Mert az életem nem volt hasztalan.

Buzgó vizén szent virágok nőttek
S mindig jutott egy-kettő a Nőnek,
De jutott tán még jobb helyekre is:
Jutott sok-sok semmirekelőnek
S be jó, hogy magam még se szánatom.

Szánatni így-úgy nem hagyom magam.

AZ ÁRADÁSOK UTÁN

Balázs Bélának, szeretettel.

Partom, karom magas, egyenes,
Ölem már mély, csöndes és tiszta.
Gyermekeim, fussatok vissza
Karom közé.

Oh, ti szomjas elkalandozók,
Gyermekeim, kóbor vizecskék,
Idegenbe tavaszos esték
Ne csaljanak.

Már mélyben és hívben törtetünk
S csak áradásnak virtusáért,
Vadvíz-kedvünk még melyre ráért,
Nem áradunk.

Borzasztnak esték és tavaszok,
Bennünk csak célunk sorsa rezdül
S mélykomolyan búgunk keresztül
Sík tájakon.

Mély, csöndes és tiszta, jó vizek,
Erős karok, egyenes partok,
Békés, tele bús nóták rajtok:
Férfi-dalok.

ÉN FÁRADTAM EL

Bresztovszky Ernőnek küldöm.

Nyafogtam már arról, hogy adtam és adtam,
Csak az Idő szállt el mindig többre-várón
S mindig szabadabban.

Kereke ha lendült a lusta Időnek,
Köszönöm Istennek, a Humanitásnak
S köszönöm a Nőnek.

Idő kerekének most már mások álltak
S mosolygós sírással leköszönt feléjük
A szent megbocsánat.

Mert én fáradtam el, én voltam a dőre,
Adjatok még adók, adjatok, miként én
S előre, előre.

TAVASZ VAN ÚRFI

Fenyő Miksának, a régi szeretettel

Gyermektelen, diák-fiatlan,
Dallal kell Tavaszban futkosnod,
Diákosan és megriadtan.

Vénláboddal meg ne botoljál,
Szaladj, ha Tavaszra esküdtél,
Minthogyha magad fia volnál.

Vén úrfi, hajh, ki, ki a rétre,
Ott szállnak a lepkék s leányok,
Csúfoló zaj füled ne érje.

Parancsol a szent Tavasz-lárma,
Illat, sírás, dac és esengés,
Minden, mi a fiadra várna.

Biz a könnyek nem jönnek könnyen
S az odaadás sem halálos
S megvakulhatsz a fényözönben.

De fia lettél önmagadnak
S el kell járnod a Tavasz táncát,
Ha az inaid megszakadnak.

Hűség nélkül hűnek kell lenned
És bánat nélkül bánatosnak,
Mikor dámáid elengednek.

Mikor a nóták elbocsátnak,
Fütty-nótára kell csücsörítned
Vén ajkadat, bús, csorba szádat.

Mikor mindenek elmaradnak,
Seregben kell magadat látnod,
Kit ifjúi vágyak ragadnak.

Fiad helyett vagy futós, dőre,
Halálig kell élned Tavaszban:
Tavasz van, úrfi, föl, előre.

A BÖLCSESÉG ÁLDOZÁSA

Papp Viktornak, szeretettel.

Im, halld erényim rendjét, Jehova.

Hiszek, habár rég elváltam a hittől.
Bűnhödöm, holott bűntelen vagyok.
Álmélkodom a nem-csodákon.
Hazudtolom az igaz Életet.
Lámpával segítek sütni a Napnak.
Behunyom szemem a sötétnek.
Filléreimet gazdagnak adom.
Mézet csempészek a kasba a méhnek.
Rózsákat kötözök a rózsafára.
Tejjel itatom meg a tehenet.
Borral locsolom meg a szőlőt.
Kacajom van ellenem öröméhez
S a nem kivánt leányhoz sóhajom
És még ezenfölül is meg fogok halni.

Fogadd el, uram, áldozásomat.

AKIK HELYÉN ÉLTEM

Nyár-naphoz szép, halk Nap-leszállat,
Vert gondolathoz enyhe bánat,
Sokitott Sokhoz az Elég,
S hozzám a Béke illenék
És béke nékem nem hagyódik.

Minden, mi itt fájditva rezdül,
Rajtam fut át kasul-keresztül,
Én vagyok fájdalom-kamat,
Én hurcolom meg magamat
S magam életét alig éltem.

Jól megüzött magam a sorsom
S mégis a magyar sorsot hordom
S mégis ez átkozott mezők,
Magyar mezők és könnyezők,
Magamnál százszor jobban fájnak.

Nagy mámorokban és hevülten
Százszor hiába menekültem,
Csók-örvényben, kinok között
Mások jaja megütközött
Az enyémmel és mások győztek.

És csodának igy megmaradtam,
Mert száz örvény vészlett alattam
És most a béke-áhitót
Ébren-tartják a riadók
És béke helyett mindig harcok.

És tán lassanként elfelejtem,
Sorsom, életem, magam, lelkem,
S hogy a magamé is vagyok
S ugy halok meg, ha meghalok,
Hogy helyettem meg sokan haltak.

MOST MÁR MEGÁLLHATOK

Csak másért a másét
Sohasem akartam,
Csupán a viharért
Nem jártam viharban.
Becsületes szivem
Becsületes jussát
Kerestem a harcban.

Most már megállhatok:
Már-már minden emlék,
De mégis, ha újra,
Ha százszor születnék:
A jussáért küzdő
Lantos és parittyás,
Csak ugyanaz lennék.

Régi, küzdött harcok
Silány, kis bért hoztak,
Igaztalan szájjal
Sokan megátkoztak.
Hejh, bús évek voltak,
Véresek, lihegők
S még sem voltak rosszak.

UTÓLSZOR MÉG PÁRISBA

Páris, nyugtató nyugtalanság,
Boldogitóbb a szerelemnél,
Köszönöm, hogy mégis üzentél:
Készül a megvénült nomád
Megülni bucsuzó torát
S uccáidon utólszor járjon.

Páris: nyakamban könnyű járom,
Meleg szivem mindenható,
Öklöm kemény, szemem csillog
S már fűtve a merész hajó
Új-új vizekre szállni-készen.

Páris, jaj, be nagyon emlékszem:
Könnyű kocsi, sima uton
Csengős trappoló lovacskával
És én szememet lehunyom
És mintha vinne könnyű szánka
Téli, nagyszerű pusztaságba
S erdődben járok, estelen,
S a szép igézet jár velem
S szaladok vissza a karodba.

Soha forróbba, soha jobba
S azóta nem is élek én
S mint elárvult szegény legény
Bús erdők s vén hegyek közt bolygok.

De most átkom alól föloldott
Szerelmed s ime megifjodtam:
Csupasz, bús erdők, vén hegyek,
Kikhez várostól menekültem,
Kacagjatok ki: elmegyek
A városoknak Városába.

Mosolyogj a régi nomádra,
Páris, hivj, sürgess, csalogass,
Emlékeztess az esküimre,
Melyeket szerelmes=hevülten
Tettem csillagos éjszakádon.

Utólszor még s csöndben megáldom,
Hogy vagy és hogy nekem is voltál
S aztán vissza, szivem, vén oltár,
Őrizvén örök=ifjuságot
Rajta megvidámult kereszttel.
(Ujjhh, hátha Páris nem ereszt el.)

AZ UTOLSÓ SEREG

Sok-sok új vers, kínban fogant szavak,
Óh, életem, be nagyon éltelek,
Óh, életem, be eldaloltalak.

Tán utolsó, űzött, véres sereg,
Sajdítsd meg vén szívemet, a hűlőt,
Hogy még egyszer végig-érezzelek.

Ez a harc volt talán a legnagyobb
A csók, a láz, a vágy, a hit után,
Fuss seregem, magamban maradok.

SÍPJA RÉGI BABONÁNAK

Jászi Oszkárnak, akivel annyira egyformán s együtt szenvedjük és sírjuk a mai magyar siratnivalókat.

KÉT KURUC BESZÉLGET

Kedves Bölöni Györgyömnek,
fajtámbeli véremnek.

Tyukodi pajtásom,
Ne siess strázsára:
Mért siessünk, holott megnőtt
Magunkféle ködmönösnek
Mostanán az ára.

Eddig verekedtünk
S csak mi verekedtünk:
Nemes urak fognak most már
Pártot-ütni, verekedni
Szegény mihelyettünk.

Most már nagyon jó lesz,
Nem póri, nem véres:
Nemes urak értenek jól
A finomabb fringiához
S az egymás fejéhez.

Tollasult szerb hajcsárt,
Tisza-urat bántni,
Ha császárhoz, grófhoz állott,
Paphoz, némethöz, komiszhoz:
El tudtuk találni.

Ám Kártévő urnak
Hozzánk jönni kellett,
Ördög vigye, pártunk fogni
S vezérkedni a lőcsei
Brigadéros mellett.

És a brigadéros
Zászlót hurcol értünk
S az urak majd kockát dobnak,
Hulljon-e vagy ne hulljon már
A mi dühödt vérünk.

Hallottam, Krajnában
S messze Franciában
Így mulatnak pártoskodva
Ószkor pórral vadat-űzve
Nagyurak hiában.

Pedig eddig szép volt,
Rákóczi úr tudta,
Hogy és just is, és hogy mégis
Merre van a föld népének
Boldogságos útja.

Tyukodi pajtásom,
Én vérem kilobban,
Jó dolga lesz a császárnak,
Urék se járnak rosszul, de
Nekünk se lesz jobban.

Ne siess: ital-bor,
Ráfér a szegényre,
Tán fölvidul országunkra
Valamikor jobbjainak
Elfecsérlett vére.

Nincs itt nekünk dolgunk,
Ez az urak dolga
S Bécsben s itthon már megszokták:
Úr aratja s elaratja,
Mit vetett a szolga.

ÜLJ TÖRVÉNYT, WERBŐCZI

Szende Pálnak küldöm.

Még magasról nézvést
Megvolna az ország,
Werbőczi-utódok
Foldozzák, toldozzák.
A Föld nem tud futni,
Csak a Földnek népe
S ezer Kinizsi sem
Térülhet elébe.

Nagy az idegen Föld,
Sokasul az útja,
Tegnap csatatér volt
S ma puszta a Puszta:
Éhes magyaroknak
Nem futja a kedvük,
Míg az igazukat
Tán kiverekedjük.

Verekedés közben,
Hajh, ürül a korcsma.
Menekül az inség
Szökve, bukdácsolva.
Bécsben a korcsmáros
Tán még nem is sejti.
Vagy ha tán sejti is,
Könnyen elfelejti.

Éles a hajósíp,
Hallja baj-tetőzve
Zselénszky gulyása,
Tisza urak csősze.
Hivogatja a síp,
Nyomor eldobolja:
Úgy elfogy a magyar,
Mintha nem lett volna.

Elmegy a kútágas,
Marad csak a kútja,
Meg hires Werbőczi
Úri pereputtya.
Árvult kastély gondját
Kóbor kutya őrzi,
Hivasd a törvénybe,
Ha tudod, Werbőczi.

BETEG SZÁZADOKÉRT LAKOLVA

Szomory Dezsőnek küldöm.

Ha jókedv űz, horkantan állok
Örömöm gyarló célja előtt,
Oh, nagy, komor, hős ideálok,
Fajom, átkom, bús, magyar mezők,
Szabad-e még sírva-vigadnom?

Ha bűneim meg-megtipornak,
Ha vérem iszapjába esem,
Vajjon nem az ős bosszú-bornak
Mámora gyilkol rejtelmesen,
Régi, nagy bűné és keservé?

Minden olyan reménytelenség,
Ami ma a szivünkben magyar,
Minden olyan szomorú törvényt,
Titkot, bűnt és bűnhődést takar,
Minden percünk kis, magyar fátum.

Fejünkre lassan-lassan nőnek
A beteljesedett végzetek
Tegnapján és mostanján az Időnek.
Mindenki mindenkiért beteg,
Beteg századokért lakolva.

AZ HALOTTAS ÜNNEP

(Mikes énekelhette volna.)

Kincs Gyula szeretett bátyámnak.

Az mi udvarunknak,
Koldus udvarunknak
Vége csak, hajh, velem lessz már
S az mi halottinknak
Dolguk milyen egyenes már.

Be jó volt meghalni,
Vélt dicsben meghalni
Az jó és fő magyaroknak
S be nagy dolog élni,
Kik új rosszat meg nem szoknak.

Otthon, az hazában,
Szomorú hazában,
Latrok, hallom, vígan élnek
S fülük mellett átkot
Eresztnek a céda szélnek.

Az halottas ünnep
Bizony magyar ünnep,
Nem maradt ott a javábul,
Aki kicsit jobb volt,
Bánatában föld alá bujt.

Én hallom az órát,
Az üzenő órát,
Megyek, de széthörg a lelkem:
Oh, én édes fajtám,
Bűnöd meg nem érdemeltem.

NAGY LOPÁSOK BŰNE

Dante ezt, ha jobban is, vala-
hogyan így írta volna meg.

Babits Mihálynak.

»... Ezek itt honuk fórumát földúlták,
Hulla-csarnok ez, ahol se meghalni,
Se föltámadni nem tudnak a hullák.

Vezérük is csupán rosszul szavalni
Tudott a híres magyar becsületről
S hagyta hazáját förtelmeket falni.

Akkoriban a jó magyar szemekből
Riadottan némult ki az igazság,
Hisz lopták a csillagot az egekről.

Honnak atyái honuk veszni hagyták
S itt maradnak, míg felejtik emlékük,
Unokáik, a koldus istenadták.«

SIPJA RÉGI BABONÁNAK

(Bujdosó magyar énekli.)

Kernstok Károlynak,
baráti szeretettel.

Csak magamban sírom sorsod,
Vérem népe, magyar népem,
Sátor-sarkon bort nyakalva
Koldus-vásár közepében,
Már menőben bús világgá,
Fáradt lábbal útrakészen.

Körös-körül kavarognak
Béna árnyak, rongyos árnyak,
Nótát sípol a fülembe
Sípja régi babonának,
Édes népem, szól a sípszó,
Sohse lesz jól, sohse látlak.

Szól a sípszó: átkozott nép,
Ne hagyja az Úr veretlen,
Uralkodást magán nem tűr
S szabadságra érdemetlen,
Ha bosszút áll, gyáva lankadt
S ha kegyet ád, rossz, kegyetlen.

Üzenhettek már utánam
Kézsmárk hegye, Majtény síkja,
Határ-szélen botot vágok,
Vérem többé sohse issza
Veszett népem veszett földje:
Sohse nézek többet vissza.

AZ UNDOR ÓRÁIBAN

Jobb az undor, mint a harag:
Be jó volna fölszabadítnom
Egy nagy elforduló undorral
Harag-hörgette magamat.

Én halni térő agg legény
Napjaimat már csak kihuzom
S gyermekeket nem fogok hagyni
Romlás és pusztulás helyén.

Ha gőgös, dőzsölő hadak
Ültek nyakára romló népnek,
Így van az rendjén bizonyára
S csak aki méltó, az szabad.

Egy-két szegény iródiák
Sohse állított meg még sorsot
És népeket veszejtő, titkos
Törvényes, nagy tragédiát.

Gőgös undorral volna jó
Nézni, hogyan kerül zátonyra
Kalózok kezén martalékul
Egy gyönge bordás, rossz hajó.

Itt voltunk: voltak vészjelek,
Sopánkodtunk, sírtunk, dühöngtünk,
Bűnös, gyáva, hajó türd most már,
Hogy mozi-képként nézzelek.

HÁT EZÉRT BOLONDULTUNK?

Rippl-Rónai Józsefnek, nagy szeretettel.

Az Isten is tudja
És mindenki tudja,
Én a magyarságom
Nem viseltem bújva.
Piszkával fogadtam,
Bújával, átkával
Fogadtam
És én a szidáshoz
Nem vagyok jogatlan.

Hogy fölül ki táncol,
Nagyon olykor bántam,
Mert hát megokultam
Némi tudományban,
Valahogy-csak-lesz-ben,
Mert-valahogy-volt-ban,
Deresben,
Lélek-csodát várva,
De sohase lesben.

Most azonban félek
S bizony okkal félek,
Még a szidáshoz is
Csak tátog a lélek,
Magát is elveszti,
Minden erő-álmát
Elveszti,
Szél fuj bolond lyukból,
De bolond szél: geszti.

Ha mi ezért voltunk,
Ezért bolondultunk
S nagy igazolásra
Vérrel ezért hulltunk,
Ezért nyilt a lelkünk:
Kutya a magyarság
S a lelkünk
S nincs oly komisz sors, mit
Meg nem érdemeltünk.

UTÁLATOS, SZERELMES NÁCIÓM

Pintér Jenőnek s társainak, az én vigasztaló és szerelmetes tanár-barátaimnak.

Ha százszor is elfordulnék
Tőled okkal vagy nem okkal,
Míg birtomban tart az Élet,
Nem mehetek a gazokkal
S melléd kell állnom, csalfa nációm.

Így csalódom s hogy csalódom
Fájva is köszönök érte
Az Életnek, Sorsnak, Mának:
Fájó bal-hit, de megérte
S cselekedés, szükségünk van reád.

Tenni, ha csak írott szóval,
S mégis nyugtalanul tenni,
Dacos és fölhajtott fővel
Szólni, hogy itt nem lesz semmi,
Míg marad egyetlen tiltakozás.

Nyuladoz rám honiságom
S a szívem úgy dalol mégis,
Mintha régen bujtogatnék
Elég jókor s elég rég is,
De nem volt teljes harcos a szívem.

Most pedig jöjj, jó magyarság,
Nomádságnak szabad élte,
Nyugat ellen Nyugatot hozz

S csörtess új erőt a vérbe:
Sokáig nem tarthat ez a zavar.

Ha százszor is elfordulnék,
Csaló tánc ez véges-végig:
Baj van ma Magyarországban
S meg fogom várni a végit,
Utálatos, szerelmes náción.

NEM NAGY DOLOG

Kuncz Aladárnak küldöm.

Nem is nagy dolog ez:
Nincsenen a Nincsen,
Ismert álca hazúg arcon,
Bilincs a bilincsen,
Régi nemzet-fojtás.

Sírni rajta lehet
S ezt is megpróbáltam,
De sírni nem nagyon illik
Ilyen veszett bálban:
Gyerünk és mulassunk.

Ha hiszi Tisza úr,
Hogy jókat cselekszik
S ha a magyar már rá-érett,
Tegyen, amit tetszik:
Nem nagy dolog egy nép.

Most zúdul feketén
Néhányunkra bánat
S holnap már mi táborunkban
Szintén jókedv támad:
Ha tor, hát legyen tor.

Akarták istenek:
Történjenek dolgok,
De igaza csak annak van,
Ki mindent megoldott,
Mindennel leszámolt.

En már kis ideig
Leszek lázító rab
S odaadom Sorsnak, Rossznak
Volt-magyar valómat:
Bécsben jobban tudják.

Nem is nagy dolog ez.
Nem nagy sor nem-hinni:
Bizonyisten, rongy-országot
Lázadásba vinni
Ugyse lehet: mindegy.

ÖRÖKKÖN ÍGY VOLT

Ez Időből maradjon meg az:
Mégis voltunk itt némi jobbak,
Kiket népünknek bűneiért
Nemes túszokként ostoroztak
Nemtelen, kínzó végzetek.

Gyötrött a Ma, mint rút testi kór
Vagy szöges hordó, amely büntet
S milliók buta révülete
Milliókért vérez bennünket
Gurulón és ártatlanul.

A mi epokhás, szegény szivünk
Vérével, óh, csak csoda esnék,
Fűthetnők majd javult unokák
Égnivágyó és erős testét,
Új szent Januáriusok.

Addig pedig várja végzetét
A megrugdalt Ma silány népe
S minden rámért, dühödt fájdalom
Mi bolond életünket érje:
Örökkön így volt s így leszen.

ÜZENET AMERIKAI VÉREIMHÖZ

Én véreim, akiket közös átkunk
Vett el tőlünk s szakított messze-messze,
Tán tul-sokszor jutunk az eszetekbe.

Hajh, pedig a magyar élet rohan már
S özönvizéből csak az, ki kilábol,
Kit rút közeltől messze-csal a Távol.

Messzi-magyarok, jaj, be irigyellek:
Itthon már minden elvesztve előre
S boldogok vagytok: messze vagytok tőle.

A RÉGI CSAPSZÉKBEN

A régi csapszékbe gyerünk,
Hol a magyar lyány és a fáta
Egyformán kivánta
Tréfánk és furcsa ingerünk.

Tán meghal ez a kicsi dal,
De a dalok oly bőven jönnek,
Jönnek és köszönnek
S mégis mienk a diadal.

Most már helyt-állunk mindenütt,
Mert az a legény, aki állja,
Nem, aki bánja
S nem, aki nem vár s hamar üt.

A TÉL ASZTALÁNÁL

A Télnek fehér asztalánál,
Oriás magyar asztalon
Megindult a lakodalom.

Inség-lakájok hurcolják föl
A jó siralom-étkeket
S millió vendég ténfereg.

Serlegekben a bú sötétlik,
A bú aludt vérü bora:
Szörnyüséges Úrvacsora.

És nem jön kedve Tél-királynak
Asztalt bontani s kérdeni,
Pedig vón válasz, de mennyi.

Csak a vendégek sokasulnak
S a nincsen lakomája foly
S a könnyektől szőkül a bor.

Ha a Tavasz majd egyszer eljön,
Asztalt bont és rendet teremt,
Nem lesz már itt csak csupa rend.

Az asztalnál csontvázak ülnek,
Úri nagy csönd lesz és pogány,
Mint egy nagy, bécsi lakomán.

A HÓSEÁS ÁTKA

»Adj valamit nékik, Uram, de mit kérjek, hogy adj? Adj gyermek-vesztő méhet nékik és tej nélkül való kebleket...« »Annak okáért olyanná lésznek, mint a reggeli köd, mint a reggel felkelő harmat és mint a polyva, melyet a szél elhajt a szérűről és mint a füst, mely a kürtőről kimegyen és eloszol.« Hóseás könyve, 9., 13.

Zsivány-vérük utolsót lobban
(Ezért olyan dühös vakok, rohanók).
De megették rabolt kenyerük javát
Galád, bűnös, mult századokban
S már tartanak hitvány, zsoldos sereget.

Hóseás átka fogant rajtuk,
Hős vezérük is veszendő, kerge kos,
Vén ajtóiknál hiába állanak
Cifra ruháju szolga-hajduk,
Háló kamrájukba a Sors beoson.

Nemzetségük dölyfös fejérül
Már-már hull is az inogó korona,
Olyanná lesznek, mint a reggeli köd,
Magzatjaiknak sora gyérül
S polyvásan könnyü, melyet elhajt a szél.

S hiába jönnek vér-ebekkel:
Gyáva a zsoldos s azé, ki fizeti,

Veszett zsiványoknak éj a sátoruk,
De tiszta bátraké a reggel,
Az ész, a tűrés, a mag és a Jövő.

Meddő méh, tej=nélküli keblek:
Szik=sorsuk ez, hiába oly tombolók,
Rejtett törvények kibontják titkukat,
Miket érésig rejtegettek.
Tombolj zsivány=had, az átok fogott.

SZERENCSÉS ESZTENDŐT KIVÁNOK

(Két kuruc beszélget.)

‚Szerencsés esztendőt,
Jósorsba menendőt,
György cimborám, kivánok mostan néked,
Napos tábor körül
Lássad futni a plundrás ellenséget.'

»Nem látom, nem látom,
Szivbéli pajtásom.
Nem látom a ködöktől a jövendőt,
Fultak itt a szívek
És éhesek és gonoszak a bendők.«

‚De ilyenkor hinni
S remény-zászlót vinni
Illik a jó, kordiális vitéznek,
Szilveszter éjjelén
Keserü szánk tátitsuk ki a méznek.'

»Óh, jaj, árulások,
Csuf, bajos bukások
Sohase voltak esztendőkhöz kötve,
Az magyar az magyart
Elárulta s elárulja mindörökre.«

‚Nézd, fényes az égbolt,
Ami volt, az rég volt
S az szerencsés, mivelhogy uj ujesztendőt,
Ha minden ránk-szakad,
Áldjuk, higyjük, mint jósorsba menendőt.'

AZ IDŐ ROSTÁJÁBAN

Kezében óriás rostával
Áll az Idő és rostál egyre,
Világokat szed és rostál ki
Vidáman és nem keseregve
S busul csak az, akit kihullat.

S aki kihull, megérdemelte,
Az ocsut az Idő nem szánja,
Aszott nemzetek, hült világok,
Tört életek miazmás vágya
Halálra-valók s nem kár értük.

Szóljak próféták uj szavával:
Nem kik mertek tagadni multat,
De kik nem magvak a Jövőnek,
Mindig azok, akik kihullnak:
Világok, népek, girhes eszmék.

Fonnyadtak s összezsugorodtak,
(Igy szól az uj próféta-ének)
Az Ur, az Idő áll örökké,
De elmulnak a renyhe népek
S velük együtt a tiszta Lóthok.

Óh, aszottak és be nem teltek
S óh, magam is faj-sorsom osztván,
Be igazság szerint hullunk ki
A kegyetlen óriás rostán,
Kedvét nem töltvén az Időnek.

AZ ELVESZETT CSALÁDOK

*Ady Lajosnak egyetlen jó
és igaz testvéremnek.*

AZ ÁRVASÁG KERTJEIBEN

Laczkó Gézának küldöm.

Cimboraság s szerelem kertjei,
Csatakos, buja kertek,
Be jó, hogy most vénes útjaikon
Kissé árván tekergek.

Be szép kertek és be szépek a fák,
Tán sohse hittem volna,
Hogy ilyen szép és hivó helyeken
Csábultam a bokorba.

Kedvnek és vérnek szent oltárai
És az adakozásnak,
Be jó, hogy nem lehetnek helyei
Uj buzdulásnak, másnak.

Jöhet cimboraság és szerelem,
Virulhatnak a kertek,
De tábort-ütni az én módomon
Már-már sohase mernek.

E kertek a csodáknak kertjei
S reményes árvaságnak
S csodákba tévedhetnek be ide,
Kik új útakat vágnak.

S én árvaságom adom majd oda
Egy-egy áldott ligetben
S vígan nézem minden új frigy után,
Hogy egy régi kilebben.

A GYERMEKSÉG ELÉGIÁJA

Szép Ernőnek, az édes, jó poétának.

Ráfogott vigasságú,
Szegény Krisztus, te, gyermek,
Kit, jaj, keresztre húznak
Vén, papi fejedelmek.

Korai templom=járás,
Ravasz, bús erkölcs=vermek,
Hajnali diák=biflák,
Iskolás ijjedelmek.

Könyörtelen tudása
Sok tannak, rajznak, szernek,
Éktelen szögek kínja,
Miket a fejbe vernek.

Gyönyörös, ízes álmok,
Kik mukkanni se mernek,
Csak kínnal lent a szívben
Fonnyadnak és hevernek.

Ifjú bánatok s vágyak,
Akik hiába kelnek
S kiket fölnőtt irígység
Őrségei tepernek.

Téged búval és jókor
Minden csapással ver meg,
Te: legszomorúbb ember,
Ezerszer ember: gyermek.

S vallató kamrájában
E nagy, iszonyú pernek
Izzó vas-szűzek állnak:
Korán-jövő szerelmek.

HAL HELYETT KÍGYÓT

»... És ha halat kér, vajjon kígyót ád-e néki?« (Máté evangéliuma VII. 10.)

Seregüket most fölvonultatom,
Tarkaságos árnyékaikra:
Csók-emlékekből csiholódik
Egy-egy íves, szomorú szikra.

Emlék-menetjük néha majd megáll,
Ha lábam dobbant, hangom mordul
S egy-egy fehér arc csufolódva
Pendül vissza a húzó sorbul.

Zászlókkal lépnek és zászlóikat
Remegő keblükre terítve,
Egynek zászlója a törlő rongy,
Másé illatos, régi csipke.

Hajh, zászlók, mosti jó helyeteken
Hányszor fojtogatott kivánat,
Mindig egyforma áhítattal
Sírván esthajnali imámat.

Esengő, szárnyas tálca volt ölem
S ti néztétek messze tükörbül,
Mintha nem az én szám lett volna,
Mikor bolond sírásra görbült.

Erős, de megadó karjaimat,
Be egyformán hagytátok cserbe,
Be sokszor sírtam öleletlen
S be többször sírtam megölelve.

Vonulj, némber-had, kiimádkozott
Ajkamnak immár nincs parancsa,
Melletekről egyenlő kincsű
Zászlótokkal föl-föl, magasra.

Hajdan tüzes, bolondos két karom
Még megmozdul vágyva, feszítve
S azután mint két fojtott kígyó
Mellemre-kulcsoltan esik le.

MONDJAM EL SZÓBAN?

Mondjam el szóban
Vagy hazug bókban,
Amit a csókban
Valahogyan úgy adtak, hogy jólvan?

Mondjam el dühvel,
Nagy-keserűvel:
E földi hüvely,
Szomorú, amit manapság művel?

Mondjam el sírva,
Hogy nincs, ki bírja,
Ki sírján nyírja
Fáját, kinek még tán nincs is sírja?

Mondjam el talán,
Hogy kripták falán,
Fák Dél-oldalán,
De oda csak kacagni jön a lyány.

KIS NŐI CSUKÁK

Régibb kis lyányoknak.

Most elbocsátlak, kis női csukák.

Falánk szátokkal, hogy bánni nem tudtam,
Nem leszek most már továbbat az útban:
Vizek vannak, ússzatok vizeken.

Nehéz halfogás volt ez a pár év itt,
Mert minden asszony
Egy szalasztott leányságnyit vénít
Önmagán és kiszemelt férfián.
Hajh: női csukák, ússzatok, faljatok.

Nekem már mindegy, elbocsátalak,
Te utolsó is, legkisebb szívemnek,
Képzelt arany-hal, kis senki leány.
Várnak a hozzád-méltó halak
S falánk szádon talán megpihennek
Más áldozatok.

Most elbocsátlak, kis női csukák.

AZ ELVESZETT CSALÁDOK

Édes, jó anyámnak — panaszkodón.

Vánkosom hűl s a szívemig rántom
Fázósan a bölcseség=takarót:
Be családtalan holnapok futnak rám,
Száz apa s fiú ki egymaga vót.

Szinehagyott a multi barátság,
Megszőkültek a szép, fekete nők:
Hogy simogattak még tegnap is engem
S én hogy simogattam tegnapelőtt.

Fia vagy apja a szeretetnek,
Egymaga szivem, száz heves család,
Nem becéznek és becézni már nem tudsz
S fattyui nászok szöknek rajtad át.

Hogy tudtam óvni boldog atyásan
S ölekbe simulni gyermekesen,
Ijedt szemeket hogy tudtam csókolni
S csókra, ha rebbent, hogy húnyt a szemem.

Furcsa családi életem így fut,
Oh, fiúi függés s víg apa=kín:
Fiuk már keveseknek tudok lenni
S már nincsenek esküs, jó fiaim.

Friss lyány nem csókol többé anyásan,
Bátor barát se nekem sír, ha fél:
Szívemben az elveszett, szép családok
Tűzhelyeiről pernyét ver a szél.

KÖNYÖRGŐ MÁJUSI LEVÉL

»... Je sais ton coeur, mon coeur ...«:
a csak-egy-Asszonynak küldöm.

Szívem ütném rá pirosan e virágos,
Alkonyi kékbe burkolt, de szomorú
S bágyadt írású, májusi napra.

De levelem, mire elérne, virradna
És félénk fakulók a mi betűink.

Titkokat küldenék, küldeném magam,
Ki itt állok, mióta a szemedben
Sorsom villant és százszor szenvedetten
Szenvedem a te oldatlan sorsod,
Titkod és sorsom, sorsod és titkom.

Május diktál és nem tudom, hogy mit mond,
Csak azt tudom, hogy elmentél hamar,
Hogy jó szemeddel oly kicsinyig néztél,
Föl se mentettél, pörbe sem idéztél,
Titkunk titok és a pörünk pihen
És múltjaink dermedik a Napot.

Ha azt mondom: mégis te vagy a Kezdet,
Látom, ahogy a homlokodon
Ezer gyanú méltó fájdalma reszket
S hogy a szemed távolban is bezárod.

S én künnrekesztve dideregve várok
És félek is, hogy a szemedbe fogadsz.

Nagyon látsz majd és kegyelem nélkül látsz
És könnyeiddel vegyülve megtudom,
Hogy kit siratsz, mit siratsz, meddig
Félsz még és mért kell neked félned.

Jaj, az a május, ez az Élet,
Jaj, mi két ember, akik félünk,
Holott titkunk miénk s a bátraké a Sors.

Olyan csodásan kezesek a titkok,
Fogózzon a szívembe a szíved
S ne átkozz semmit, ami elmúlt
S úgy várd a késő üdvösséget.

Az elfáradt szívek is szépek
S áldottak az ölelő zokogások.

És meg ne rikkasson a levelem,
S a május: ne sírj, mert sírok én.

A CIGÁNY VONÓJÁVAL

Móricz Zsigmondnak, akit már
nem is tudok jobban szeretni.

Vadászgatnak múltamban a gondok:
Ki szoknyákért futkostam bolondot?
Megérte vagy meg nem érte?:
Késő van már, mit bágyasszak érte.

Minden elmúlt bolondságom drága,
Magam csúfja, magam bolondsága:
Nem maradtam szeretetlen
S ha szerettem, magamat szerettem.

Most vagyok csak szomorúan, furcsán
Régi-régi bolondságok múltán:
Szép eszem ha mostan elmén,
Istenem, be meg nem érdemelném.

Sötét szirma az én violámnak
S csillog az est, engem sokan látnak
S vén vagyok bár s nem érdemlem:
Piros legyen a bokrétás mellem.

Bús violám, akarsz lenni rózsa?
Rózsa kell most, nem tehetek róla:
Hogyha eddig nem engedtem,
Ne kacagjon ki a világ engem.

Felednélek, ha nagyon akarnám,
Eléldelnék a magam hatalmán
Boros szívvel kihevülve.
S, jaj, mi lenne, hogyha sikerülne?

»Lement a Nap a maga járásán,
Sárgarigó szól a Tisza partján,
Sárgarigó, fülemile,
Szép a rózsám, hogy váljak meg tőle?«

NŐ VAN MELLETTEM

Leszámolok fulasztó nőim
Kedves, jó kedvvel veletek:
Mert valakit magamnál is tán jobban,
Gyalázatosan szeretek.

Drága szép simulásai a Szépnek,
Hogy körül-fogtok, buzdúlok
S aztán jönnek, mik mindig jókor jönnek:
Nő, szép, szeret, de megfúlok.

ÖREGSZÜNK, ÖREGSZÜNK, ÖREGSZÜNK

Krúdy Gyulának küldöm.

Most tán állnánk meg,
Nem cél, nem pálya:
Ez a világ leghülyébb
Komédiája,
Jaj, öregszünk, öregszünk, öregszünk.

Óh, voltak jók is
Erényben, bűnben,
Kedves, jó kis asszonyok
Az életünkben,
De öregszünk, öregszünk, öregszünk.

OH, FURCSA ÉLET

Sándor Lászlóéknak, szeretettel.

Oh, furcsa Élet,
Hogy fáj minden sokod
S mégis, hogy sietek
Ok nélkül,
Jobban, mint valaha, elébed.

Be jó, hogy valaki majdnem kell,
Be rossz, hogy én egy tréfa,
Hiúság, Ady, senki sem vagyok,
Csak egy ötlet,
Egy fogás néha.

Oh, furcsa Élet,
Be jó volna,
Ha a szeretőm,
Ha a barátom
Néha-néha beszélne véled.

JÁTÉK, JÁTÉK, JÁTÉK

Mintha halkan szólnál:
Vigyázz, sokan nézik,
Ne játsszunk csókosdit,
Játsszunk temetésdit.

Játék, játék, játék,
Csak vidámabb volna,
Kergetőbb egymáshoz,
Éhesebb a sorsra.

De csodától félve,
Vidámságtól futva
Föllepi palántánk
Gyilkos árnyú dudva.

Magam kinálása,
Magad kelletése:
Két hamar-vén gyermek
Tréfás temetése.

Sírnivaló tréfa,
Unnivaló vágyság,
Kivánatot űzni
Kivánó kivánság.

Szórakozott játék,
Reményadás félve,
Szomorkás elszánás
Szánó hittetése.

Ölelkező álmunk
Csókokba se csattan:
Föllegek járása
Hideg magasakban.

Hideg magasakban,
Szépben, jóban, télben,
Csak nem engedelmes,
Nagy teljesülésben.

Nem a csoda útján,
Nem a rendnek útján,
De játékot vesztve
Játékot hazudván.

Ám ad a Tél farkast,
Fogakat az éhség,
Vágyakat a közöny,
Foltokat a szépség.

Buzának őrlődést,
Őrlődést a vágynak,
Halál-komolyságot
Gyáva élet-táncnak.

Virágot nyílásba,
Valóba a tervet,
Nevekbe a titkot
Örök csoda kerget.

Folyót a tengerbe,
Buzát a malomba,
Életet Halálba
S téged a karomba.

EGY STÁJER DOMBON

Bródy Sándornak, szívére borultan.

Stájer városnak éjjelére látok,
Lenn csöndes fényben lobognak a lángok
S fenn őrült lángban fénylik a szivem,
Szeretnék más lenni, mint amilyen.

Óh, ha vágyaim lépést=hajtni tudnám
Völgyi erkölcsök tisztes, sima utján,
Dombon is lassan s lassan a mezőn,
Kocsi=táborban előgyeledőn.

Még a vad éj is milyen szelid itten,
Vígak a sorsok vert bilincseikben,
Okért a jókedv nem kutat sokat,
S bennem a bánat is már válogat.

A stájer város felüzenget hozzám:
»Küldd le a lelked, én összefoltoznám,
Fognám a vágyad, óvnám a szemed.«
Most már így is jó, nem kell, nem lehet.

Most már a lángom gyúljon pokolpírba,
Vágyam vágtasson, ameddig csak bírja.
Ne irigykedj, én rendetlen szívem:
Minden szív rendes, mikor elpihen.

A HOSSZÚ HÁRSFA-SOR

Emőd Tamásnak küldöm.

Poros a hosszú hársfa-sor,
Holdfényes a püspöki udvar,
Simulnak a városi párok,
Vasúthoz futnak a kocsik.

Egyszer eljöttünk a vasúttal
S szállásozó csapatja járt
Előttem ifjú fellegeknek.
Akkor a hársak épp szerettek
S eső után szerelem-szag volt.
A Hold csak később bújt elő,
Nagyon szép és titkos volt akkor
E városban a szerelem.

Lelkem fiúk, jösztök velem
Régi, poros hársak alája:
Régi ember mindig megáldja
A régi, boldog sátrakat
És a világ nem változott.
Cukorra légy, härson virág
És lesz vasúttal érkező
És csók is lesz, aki várja
És lehettem valamikor
Ölelések, hársak királya
És mintha csak tegnapelőtt.

Poros a hosszú hársfa-sor,
Holdfényes a püspöki udvar,
Simulnak a városi párok,
Vasúthoz futnak a kocsik.

(Nagyvárad)

ÉLET HELYETT ÓRÁK

1. Énekek éneke így énekellek:

Nem jött el hozzám soha az én mátkám,
Nem jött el hozzám soha, aki kellett,
Időben-siker, pénz, háboru, béke
S egy teljes asszony szive szivem mellett,
Legszebb ágyamban szerelmek nem dultak,
Legjobb köntösim selymei fakultak
S legjobb vágyaim a szivembe fultak.

2. Nem jött el az én mátkám, bár de vártam,
Nyolcvan ágyas-szép, számtalan leányzó,
Hatvan királynő termeit lezártam:
Jön az én mátkám, hátha eljön mégis
És ime, árva Libánus-fa ágyam,
Ezüst, erős oszlopai remegnek,
Gyüretlenek a bársony, puha leplek
S homálya van az arany-mennyezetnek.

3. Kinek az innye olyan édességes,
Nem jött el az én mátkám s esteleg már,
A messzi csillag miért olyan fényes?
Miért fut el a csillag és a mátka?
A hervadt ajak miért olyan éhes?
Az én mátkám nem jön, hiába várom,
Fussatok nők, termeitek kitárom,
Ha ő nem jött, nem lessz már senki párom.

4. Játékokat, hogy várjak, várjak, várjak,
Pótlásnak és feledésnek, ha kaptam
S eláltatott hőse az akarásnak
Most itt állok akaratlan, dermedtje
Ezer, hazug, játékos mátkaságnak,
Futó csillagok fényüket rám-szórták,
Elkábitottak olcsó mandragórák
S az Élet helyett nem jöttek csak órák.

VÉRES PANORÁMÁK TAVASZÁN

A Galilei-körnek, nálamnál ifjabb és tán hivőbb lelkeimnek.

MINDEN RÉM RIOGAT

(Kuruc deák énekli.)

Minden rém riogat,
Nagy kisértet-lovak
Száguldnak az Ég boltján.
Mégse törjük fejünk
Szegény magyar egünk
Ostoba, rossz, mai sorsának
Majd eldőlő mivoltján.

Hát kicsit hallgatunk,
Csuklódjék ajakunk,
Bús szitkokat lenyeljünk
S inkább mint átkaink
Véres düh szárnyain
Szálljanak leső elleninkre,
Harapjuk el a nyelvünk.

Bizony meggyászolunk,
Iró-deák sorunk,
De hallgasson a bánat,
Gyujtó, szent betüink
Holnap gyujtnak megint,
De ha így is nőhet a bosszunk,
Törjük el a pennánkat.

Hallgatunk, hallgatunk,
Holnapig hallgatunk,
Gyáva játékba ötlünk,
De kész legyen nagyon,
Így-így hallgatagon:
A szótlan és pennátlan Isten,
Torló erőnk: az öklünk.

AZ IZGÁGA JÉZUSOK

Kegyes hölgy Krisztust egyszer szült, rég
S azóta is hiába várjuk
Rívó anyától s jámbor csemetétől
Hozsánnás idők teljesültét.

Soha bizony nem nőtt ily nagyra
S ilyen gyötrőn feszültre várás:
Mintha virradni utálna az égbolt
S mintha mindig csupán virradna.

Néha-ébreszt víg hajnal-ének
S rá nyögve sóhajt vajudó vágy,
Megvadulnak a nászbeli bús párok,
Mintha Krisztust teremtenének.

S az idők mégis állnak, várnak
Régi Krisztus kis bűvkörében,
Síró anyáktól vidám megváltója
Sohse fog jönni a világnak.

Sok-sok Krisztust, de mosolyogva
Küldjetek el, friss anyák, hozzánk,
Pálmák napján nem csöndes szamárhát kell,
De tűzszekér égig robogva.

Sok-sok harcos s diadal-ének,
Sok vakmerőség, vér, tűz és hit,
Ezt hozzátok, elkrisztusodott bús,
Keresztfás, szikkadt anyaméhek.

Vörös Krisztusoknak izgága,
Tavaszi hadja várunk, várunk,
Mert a világ megszenvedett, megérett
S jussára méltó: a világra.

Kik immár nemcsak harcot hoznak,
De a harcot végigharcolják,
Tapsolj, Élet, kikkel régen tartoztál,
Millió, jövő Jézusodnak.

VENDÉGSÉG BOTTYÁN VEZÉRNÉL

(Két kuruc beszélget.)

Justh Gyulának, egy bomlott korszak bomlasztójának és hősének, a második Bocskaynak.

»Bottyán vezérünkhöz
Megy sok cifra vendég,
Tyukodi pajtásom,
Jó vóna most jó urunknak
Ha oldalán lennénk.«

»Öreg, hős apánkat
Nyelved most gyalázza:
Nem téríti félre
Soha a mi Bottyánunkat
Grófok udvarlása.«

»De mégis a grófok
Sima nyelven tudnak,
Hátha hallgat rájuk,
Vén oroszlán is meggyöngül,
Ha frigyet hazudnak.«

»Rohant elül mindig
Halálba és tűzbe,
Ha ellen nem tudta:
Nem lehet, hogy most udvarlás
A láncára fűzze.

Bottyán jó urunkat
Kisértheti grófság,
Marad ő népének
Régi hű vezére, sorsa,
Vitézség és jóság.«

KÉTFÉLE VELSZI BÁRDOK

Azoknak a poéta-társaimnak, akiknek az élet, s a magyar élet több a poézisnál.

A fátyol borult, az asztal terült,
Örült az úr-rend a Deáki tettnek,
Fecerunt magnum áldomás s Buda
Filoxerátlan hegyei lihegtek.

Piros borával megint itatott
Vármegye bálján jókedvű alispán,
Mindenki támadt, élt és szabadult,
Csak a plebs maradt egyedül a listán.

Cigány is kellett, nótázó diák,
Dicsbe-űzője aggodalmas gondnak
S a velszi bárdok kézbe-csaptanak
S pihentető, szép énekeket mondtak.

Egy emberöltőn folyt a dáridó
S ékes meséje Toldi hűségének,
Soha egy riasztó, becsületes,
Egy szabadító vagy keserű ének.

Most már orgia és eszeveszett
Haláltánc már a nemes urak tánca
S dühbe csapott a béres igricek
Vesztük-érző, úr-dicsérő románca.

De künn a dal szabadító s szabad,
Dörgölőzőn nem vágyik úri kegyre,
Most már csakis úgy nem volna remény,
Ha mint tegnap, aljasul elpihenne.

ARAT A MAGYAR

Árkokban s délben kuruttyol a béka
S csüggedt arató,
Prometheusznak paraszt ivadéka
Meg-meglopja rohanva a Napot.

Félelmes balsors minden faluvégen
S Nap-leső paraszt:
Életet s reményt így aratnak régen
Magyarországon, rothadás között.

Erről s arról is felhők gomolyognak:
Senki sem lesi
És dehogy várja sohasem a jobbat,
Csak gonoszabbul mindjárt ne legyen.

Rothadunk lábon, még leteperetlen,
Üldöz, ver az Ég
S tán jól teszi, ne is hagyja veretlen,
Mert nemcsak Éggel veretjük magunk.

Veretjük földdel s ránk-táplált haraggal,
Zsiványos, bolond,
Dühös és földes, úri here-haddal:
S mégis Nyár ez s még ez is övék.

Be jó békának s be rossz az embernek
S szép mégis a Nap
S learatjuk rothadtan is mi termett
S tán jön Jövő, mely válogatni fog.

Most áll az ország, kuruttyol a béka
S minden arató,
Prometheusznak magyar ivadéka;
Reszket, búsong, gyülöl s mégis arat.

VÉRES PANORÁMÁK TAVASZÁN

Megint Tavasz s én írásom, én lelkem,
Megint távolból, csattogsz csak haza,
Soha rosszabbkor, soha így megverten.
Éjesebb gyászba sohse hullt a szikra,
Sohse volt még ily szomorú a világ.
Írásom, lelkem, fitogtasd a derűt
S ragyogd otthon ifjúi társaidra,
Kiknek föl kell szíveinket emelnünk,
Valahányszor a Nap-posta Tavaszt hoz
S kik, ha ez a vén Föld meg is veszett,
Tárt karokkal esengünk a Tavaszhoz,
Mert végtelen és féktelen a szerelmünk.
S egy borzalmak-nyögette kicsi ország
Egyedüli jókedve mi vagyunk:
Szívünk szakad, de mégis vidor orcák.

Kintről: felénk-tátott föld-szakadékok,
Bent: a régi sötétség, förtelem,
Ijedősöknek meghalni elég ok:
Halál kaszál, gazos kertünknek alján,
Úri sírásók s zsebrákok dúlnak itt bent,
Kövér papok árúsítják az Istent
S döglevegő leng a Tavasz fuvalmán,
S nekünk, ha végítélet jönne is,
Úgy kell állnunk, mintha hinnők, hogy győzünk:
Minden magyar, ki ifjú, döng s dühöng,
Száz harctérinél nekünk különb hősünk.

Szép szemben állni ezernyi pokolnak
S kis itthonunkban harcolni ki rendet,
Mikor körültünk véresen loholnak
Nép-óriások, századok, világok
És trónok és ősi álmok remegnek,
Keresni egy bús kis országnak álmát,
Mikor az ég piros sátra alatt
Játszódnak le hóhéros panorámák
S mikor olyan kis gondja a világnak,
Hogy nem tisztul Hunnia piszkos ólja.
E tavaszon, én ifjú társaim,
Százszor szentebb minden máskorinál
Lelkünk erős, tavaszi riadója.

A História talán ránk taposhat,
De mi itt bent tápláljuk a tüzet
És égetünk mindent, mi régi, poshadt.
Jöhet akármi romlás, összeomlás,
Nekünk mindegy: ide nem jöhet rosszabb.
A Föld mozog én ifjú feleim,
S mi rátesszük lábunk a magyar rögre
És esküszünk: mozdulni fog ez is
S minden mostanit jobbal pótolunk,
Vagy minden vész itt, ámen, mindörökre.

A HŐKÖLÉS NÉPE

Biró Lajosnak, kivel szerencsés volt régi találkozásom s örök a barátságom.

Ez a hőkölő harcok népe
S mosti lapulása is rávall,
Hogy az úri kiméletlenség
Rásuhintott szíjostorával.

Mindig ilyen volt: apró khánok
Révén minden igának barma,
Sohse harcolt még harcot végig,
Csak léhán és gyáván kavarta.

Erőt mutattak, erőt látott,
Vertnek született, nem verőnek.
Önerejét feledte mindig,
Sohse szegzett erőt erőnek.

Betyár urai így nevelték,
Nem rug vissza, csak búsan átkoz,
S ki egyszer rugott a magyarba,
Szinte kedvet kap a rugáshoz.

Ma is itt ül lomhán, petyhüdten,
Fejét, jussát, szívét kobozzák
S ha nehányan nem kiáltoznánk,
Azt se tudná, hogy őt pofozzák.

Csak a Csodák-Ura meglátná
Végre ezt a szánalmas népet,
Adna neki csak egy dárdányi,
Úri kis kíméletlenséget.

Hogy nehány maradt sereghajtó
Törötten, fogyva azt ne vallja:
Ezért a népért ugyis mindegy,
Ebsorsot akar, hát — akarja.

VÁLASZ BAJNOKI HIVÁSOKRA

Gerő Ödönnek küldöm.

Csüggedt unszolók, vert, öreg fiuk,
Tépett hitű szentek.
Hivásotokat sírva köszönöm:
Nyakunkon tartja lábát még bakónk
S ti hörögve is háborut üzentek.

Jön a levél innen is, onnan is:
A száz színű őszön:
Mégis csak a legszebb szín vón a vér,
Még se hagyjuk, hogy a bomlott szemű
S a bomlott fejű kaján játszva győzzön.

Új Csaba-nép, új, bajnoki merők,
Én értem a titkot:
Hivogatjátok önlelkeitek,
A dacot, az istent és a halált,
Mikor másokat ti háboruba hivtok.

Hát ott leszek, ha jő gyülekezés,
Ha törten, ha bénán.
Ki közénk áll, nem kap finnyás kezet
S harcolunk, mint egybevert mártirok
Fenevadakkal cézári arénán.

S ne legyen majd köztünk arc rebbenő,
Tartsa titkát, tartsa,
Hogy ez már csak a kétségbeesés,
A Jövőnek szóló megmutatás
S a kínpadra vont becsületnek harca.

CSILLAGOS VÉN-CSATALOVAK

Üzenet Nagy Endrének.

Seregtelen vezérek honába
Ha üzenek, jaj, hazaüzenek
S ez üzenet
Érjen utól még, mint az a sors,
Mely éppen nem volt bánkbáni óra
S mégis összehozott bennünket
Megbeszéletlen konspirációra
Váradon.

Ez is Váradon, no az is mindegy,
Hímet
Jó Váradon ebből is varrjanak.
Szent salak
Volt az akkor (és talán ma is),
Hogy tétovázva útrakeltünk.
S beteltünk
Mert igéretek valánk.

Ma sem tudom, hogy mit gondolt a kas,
Mely akkor rajzott
S mit gondoltunk mi?
Még akkor nem volt hősi bajnok
Se Ferencváros, se Makó
És egyikünk sem odavaló,
De sehovavaló sem.

Hát úgy kellett, hogy nekikeljünk
Keresni a csapatainkat
Varrók és várók (itt illik a szó-vicc),
De harcolók (s ez több a viccnél).

És amit el se hinnél,
(Persze én se hiszek),
Valaminek
Mégis, mintha jöttünk volna,
Csak éppen seregünk nincs nekünk sem,
Csak éppen hogy elfanyarodtunk
S megártott a kevés
Kevélykedés.

Ismered a fiatalokat?
Én sokat
Várok kedves pietásból tőlük,
Csak sokan és csapatban legyenek
És seregek
Nőjjenek e seregtelen honban.

Úgy gondolom, a többit elmondtam
Máskor és jelesebbül,
Ebbül
Csak a köszöntés csengjen ki
S egy igéret:
Ha nem kerül jobb senki
S ha új vezérek is hiába keresnek
E keserves honban csapatokat,
Mi fölhorkanunk, ha élünk
S visszatérünk
Szép átkú s csillagos, vén
Csatalovak.

(Grác.)

KÍN ÉS DAC

(Eötvös József emlékének.)

Imre Sándornak, a nagy tanítónak
s nemes barátnak küldöm.

Hogy indult végre egyszer a magyar
Kivált és bátor férfiaival,
Szédülten szállt előle a sötétség
S az emberek egymást oly hittel nézték
Ez országban, mint soha az-előtte.
Mindegy:
Vidámuljunk, ha a bánat
Fülünk közé vág is néha,
Kín volt mindig itt a dacnak
Legízesebb tápláléka.

Selmáskodnak már az igazak is,
Tréfa kis dolog, tréfa a nagy is,
Úgy romlunk, mint az esős nyári körte,
Volt egy-két hitünk, azt is összetörte
Alkus úr-had és vert, futó parasztság.
Mindegy:
Vidámuljunk, ha a bánat
Fülünk közé vág is néha,
Kín volt mindig itt a dacnak
Legízesebb tápláléka.

Bécs jó, süket fajd s mi jómadarak,
Szabad minden nép, üdvéért szabad,
Csak nálunk rothad minden bárgyu kínban.
Be másként hittük ifju álmainkban,
Új honszerző vágy mikor tombolt bennünk.

Mindegy:
Vidámuljunk, ha a bánat
Fülünk közé vág is néha,
Kín volt mindig itt a dacnak
Legízesebb tápláléka.

Paraszt leromlott s régi a nagyúr,
A többi vállat-vonva igazul,
Kín van már csak itt s egy-két ember távol
Kitekint daccal s új dacot kovácsol,
Hogy hátha mégis csoda esik vélünk.
Mindegy:
Vidámuljunk, ha a bánat
Fülünk közé vág is néha,
Kín volt mindig itt a dacnak
Legízesebb tápláléka.

LESZ MÁS LAKODALOM
(Kuruc deák levele.)

Kis hugomnak küldöm.

Talján kisasszonyom,
Nem mehetek hozzád,
Idegen lovasok
Portámat tapossák.

Régi vitéz-ruhát
Öltnöm kell magamra,
Rá kell fanyalodnom
A régi haragra.

De ha bitangékat
Kertemből elűzöm,
Kertem százszorszépét
Kebeledre tűzöm.

Lakodalom lesz itt,
Piros lesz a kertem
S lesz más lakodalom,
Várj egy kicsit, lelkem.

A miket is írok
Szegény magyar honban,
Régi szerelemben
S új-új siralomban.

AD AZ ISTEN

Medve Miklóséknak,
a régi szeretettel.

Csordulj, kedvem,
Ezt a kutya, másért síró,
Szú-megrágta, táblabíró,
Magyar sorsot nem érdemlem.

Mordulj, kedvem,
Mert ha százszor módját multa,
Dühbe, dacba, borba fulva
Ez a fajtám: nem szégyenlem.

Fordulj, kedvem,
Ad az Isten jót is holnap
Minden sírvavigadónak,
Verd a dobod, verd a mellem.

Fordulj, kedvem,
És ha leszakad az Ég is,
Marad magyar mégis-mégis
Ősi, szép és rémületlen.

ELVESZETT HIT: ELVESZITLEK

Nagy magyar hite a Hitnek,
Eötvösé és Kemény Zsigmondé,
S több csodáké, akiket vártam,
Be jó, hogy már elveszitlek.

Így élni még csak pár évet,
Alkudni s halkul keseredni,
Befulni magyar zagyvaságba:
Talán tovább ne is éljek.

Hiszen csúfolnak a multak,
Ha a hitem túlságos volna,
De ereim becsületéért
Mégis a multak fakulnak.

Idejében mért nem mondták,
Hogy a mi kuruc-leses éltünk
S a védekezés magunk ellen
Bécsből rántott vész-mulatság.

Nagy magyar hite a Hitnek,
Szilágyi Dezsőé, Grünwaldé,
Mienké, sokaké és másé,
Elveszett Hit: elveszitlek.

A SZEMEINK UTÓDJAI

Be titkosak ma a gyerek-szemek,
Mintha nem látnák a bünös, magyar Mát
Vagy mintha takarnák,
Húnyón takarnák a magyar Jövőt,
Mely csöndes szárnnyal eléjük lebeg.

A mi szemeink búsak, bágyadók,
Düh vérében mind gyérebben fürödnek,
Alig várva többet,
Alig várva s csak a becsületért
Fenyegetők és föl-föllázadók.

Gyermekeink szemébe titkokat,
El nem döntött harcainkkal, mi adtunk
És sirni miattunk
Fognak, sirni, ha a Jövő jajos
S helyettünk lesznek talán boldogak.

Gyerek-szemek, édes utódjai
Sokat látott, fájó, vén szemeinknek,
Óh, vajjon mit intnek,
Mit intnek a jövendő lusztrumok:
Érdemes volt lelkünket ontani?

Szemetekben rejtőzik a titok:
Mi lesz a Tisza-Duna táján majdan,
Ha mi könnyes jajban,
Jajban és könnyben hunytuk le szemünk
S a Föld megindul s háborogni fog.

Rejtő, titkos, mai gyerek-szemek,
Emlékeztek majd szem-apáitokra?
Égjetek majd lobogva
S lobogjatok százszor több kinban is:
Csókunk, átkunk s harcunk ég bennetek.

ÜZENET EGYKORI ISKOLÁMBA

Június volt s ujjongtunk, nincs tovább,
Most gyertek szabad mellü örömök
S pusztuljatok bilincses iskolák.

De elcsitult a jókedv-förgeteg
S helyére ült a döbbent némaság:
Köröttünk már az Élet csörtetett.

Óh ifjui, szent megjózanodás,
Komoly, nagy fény, hős férfiú-szerep,
Emléketek ma is milyen csodás.

Hős harc az Élet és megélni szép,
Ha hozzáedzik tüzes szív-kohók
Ifjú vitézlők lengeteg szivét.

Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.
S szent frigyüket igy folytatják tovább.

Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet-csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.

Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.

Június van s nagyon magam vagyok
S kisértenek élt éltem árnyai
S az elbocsátó iskola-padok.

S én, vén diák, szivem fölemelem
S így üdvözlöm a mindig újakat:
Föl, föl fiúk, csak semmi félelem.

Bár zord a harc, megérzi a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.

GYÜLÖLET ÉS HARC

Ének karácsony ünnepén.

Ma a bilincses millióknak
Éhnyavalyás, kínos élete gyászol
S újra megátkoz téged,
Csalárd legenda, bethlehemi jászol,
Hazug fölkentség, ál szeretet.

Ma sem hiszünk a pásztoroknak,
Sem a prémbundás víg örvendezőknek,
Sem a vezér-csillagnak,
Csupán mi saját, szomorú erőnknek,
Mely megfeszíttetett igazán.

Ma a sírokat bontogatjuk
S minden léptünknél átok-sírok nyílnak,
Melyekbe, hajh, becsalta
Hazug fénnyel a betlehemi csillag
A Szeretet hiszékenyeit.

Ma hóhéraink Jézusához
Hallelujázni nem vihetnek minket,
Megmutatjuk egymásnak
Gyülölet-szító, nehéz sebeinket
S bosszúra hívjuk a szíveink.

Ma bús fejünk álomra hajtván,
Enyhet álmodunk : piros bosszú népe
Kél iszonyú rajban
S lép a Krisztus-hydra ezer fejére,
Megfizetni vad századokért.

Ma is Gyülöletet ünneplünk,
Miként tegnap, holnap és ujra-ujra,
Gyülöletet és harcot,
Míg uj Karácsony jelét ki nem gyujtja
Az egész Földön a mi szivünk.

ŐSZI PIROS VIRÁGOK

Mylittának, a legpogányabb nőnek és istennőnek s annak a Mylittának, aki éppen a legszeretőbb és legszerettetőbb.

TÜZES TRÓNOD KÖRÜL

Ne parancsold, hogy egy széthullott,
Levirradt és múlt lángú Élet
Emlékeit gyújtsam elébed.

Kegyelmezz meg a holt tüzeknek,
Csókoknak, kik ajkakat fogtak
S vágyaknak, akik ellobogtak.

Vedd trónodat ez üszkös-ékes,
Királyi-bús csillag-romokra,
Tüzet-szórón és mosolyogva.

Építs föl, hogy halomra gyujthass
Új száz vágyat, várost és éket,
Száz, új gyulandó üdvösséget.

Hogy az új Vénusz mindent befödjön
S tüzes trónod körül ne lássák
Csak a te órád pusztítását.

NEM HAGYOM ABBAN

Tündér-Ilonám, most választott álmom,
Be sokféle vagy aranyalma-fámon
S be másképpen fáj minden ébredésem
És mégsem és mégsem,
Alvó királyfi nem leszek én mégsem,
Nem hagyom abban utánad-menésem.

Megyek elébed és megyek utánad,
Vágy köt lábamhoz óriás falábat
S mérföldekkel érlek el újra-újra
És tán összebujva
Egyszer leszünk csak éhesen fakulva
Álmok és aranyalma-fa múlva.

Tündér-Ilonám, már mennek a mentek
S az álmaink egyre szentetlenebbek,
Talán beérlek hajnali időre,
Hiszen olyan pőre
A Szerelem s a jelszava: előre.
S az aranyalma pókhálóval szőve.

És most csináljuk a csodált csodákat:
Utánad viszem aranyalma-fámat
S utánad viszem minden ébredésem
És mégsem és mégsem,
Alvó királyfi nem leszek én mégsem:
Nem hagyom abban utánad-menésem.

IFJU SIRÁLYI KEDVEK

Kisértnek az ifju sirályi kedvek,
Mióta hallom: Tenger ver riadót
Nyár nyugtalan, boldog alkonyatain
Szomjas, szenderek-ülte szivednek.

Tenger ha megmarad vajjon-e jónak?
Nagyon szerette néhány nyár idején
Szivemet, aki nagy fényben, pazaron
Libegett, mint biboros doge-csónak.

Szereted-e a csillagok ha hullnak?
Járj ott a partokon multakra-lesőn:
Nagyon elevenek voltak valaha
A csillagok ott, a csókok és a multak.

S kódor, követő lelkemet majd intsd be,
Mikor tengert nézel az ablakodon,
A szerelmetes, a csillag-hullató
Régi, áldott tömlöcbe és bilincsbe.

Ifju sirályi kedvek babonáznak,
Óh, Tenger, óh, multak, óh, Kedves, te ott,
Óh, drága s örökös Venézia, én,
Óh, veszthetetlen vér-hona a násznak.

MOST KÖVETELLEK MAGAMNAK

Ereimben boldog tüzek szaladnak,
Harsány szívvel követellek magamnak,
Mint régen-régen:
Az egy-igaz Fiatalság nevében.

Már nincs joga állott, tegnapi könnynek,
Sorsunk fölött csak sorsunk, aki dönthet
S már nem rivallnak
Halál-sikolyos félszek és tilalmak.

Kedved ha másult, már hiába másult,
Tartom szived úgy, ahogyan reám hullt
Vérbe-vesződve,
Sorsához nőve és sorsába nőve.

Vágynak bűn volt, de itt vagy s ez valóság
S a valóság mindig a legfőbb jóság,
Se bűn, se szégyen:
Az egy-igaz Fiatalság nevében.

ÉS MÉGIS KIKIÁLTOM

Ha maradt volna nagy akaratom,
Megint verses sorokba törném össze,
Hogy lépjen ki hökkentőn a szívemből
Utolsó, szép titkom is szabadon.

Szűk lelkű Élet, kibe beleférnem
Alázatos meghajlással se tudtam,
Hajolj reám, csóváld meg csúf fejed
S hallgasd meg én szépséges szív-verésem.

Vers-leső kandik, szokottság családja,
Száz volt asszonyra hiába gondoltok:
Most jött elém csak az egyetlenegy
S ez az egy a más, ez az egy a drága.

Csöndes Asszony, kit fázó, puha lépted
Én avaromba rejtően bezavart,
Ki vén lelkemen keresztül-méláztál,
Most fényt zúdít rád titok-rontó vétek.

Grác mellől, melyben Pázmány tanított
S hova most magyar, eretnek poétát
Gyógyulni küldött féltő szeretet,
Szállj, tarthatatlan, szerelmi titok.

Óh, el kellene most harapnom nyelvem
S ceruza-tartó ujjamat letörnöm,
De, jaj, nekem valló Sors adatott
S ime, nyilnod kell legszebb földi börtön.

Dagadt szívem, te szegény meggyűlemlett,
Tüzelő, forró, meghurcolt, igás,
Hintsd szét minden fényességét magadból
Az üdvös és szerelmes feszületnek.

A csak-egy Asszonyt a szívemben hordom,
Ki minden volt verset, asszonyt legyőzött,
Óh, én köteles versbe-életem,
Óh, én boldog-bús, kikiáltó sorsom.

De zuhogj reám némber-hahota,
Szalass el sorsom, szabadúlj el vágyam
S ha ölve aláz is a mindent-vallás,
Valld be: szebb titkod nem volt még soha.

FELESELÉS EGY ASSZONY-VERSSEL

»Sudár fa állott, óriási,
Tavasz delén a napsütésben . . .«
Nézd, virágzom, nézd, hogy süt a Nap,
Virágaimmal érted késtem.

»Szeszély-asszony hanyag keze, szél
Belekapott kopott galyba, virágba . . .«
Királynét várt s csak most érkeztél,
Ez a fa az erdők királya.

»Volt két virág más másik ágról,
De egy volt szirmuk s kelyhük színe . . .«
Van egy víg, rózsás csók-ravatal
S két élő-vágyó kiterítve.

»Két fáradt virág más-más ágról,
Pihegve egymás mellé hulltak . . .«
Most kezdődik csak a történet,
Királynőm, felejtsük a Multat.

»Tudták jól, hogy röpül az Idő
S övék csupán egy pillanatja . . .«
Mienk a Nap és mi megállást
Parancsolunk a nyári Napra.

»És szomorúság volt a nászuk,
Tiszta, édes, bánattal telve . . .«
Ez lesz a világ legbékültebb
És legfejedelmibb szerelme.

HA VÉRHARMAT KELL

Vonogatod egy kicsit csoda-vállad,
Oly büszke és oly renyhe vállaid,
Hogy nem igértél
S nem igértél, hogy igéretet várjak?

S igéretek régi, bénult betegje,
Igéretet, melyet meg se kapott,
Én, beváltatlan,
Hányhatok-e fátylas, csaló szemedre?

Kivánhatom-e meddő elszánásod
S mit adhatsz fázón és kedvetlenül
S amit két karral
Kinálgatnak meguntatóan mások?

Nem hallod-e, amikor minden hallgat,
Hogy bűnösen égháborúskodik
Csöndedt éltemben
Szerelmes, szép, vitézkedő hatalmad?

Aláztatásom kell tán valakidnek
S én zsúfolt vérem jó harmat talán?

Virágzástokhoz
Akkor e bolond vérharmatot vidd meg.

AKARLAK, HÁT HAZUDJUNK

Adás, igéret, tilalom,
Parancsolat avagy alázat,
Ki leszel, mikor ujra látlak?
Színed elé hadd készülhessek.

Ez volt asszonyos életem,
Harapós szájjal igaz útban
Utálatot is így hazudtam,
Ha így kinálták a szerelmet.

Hát sorsom a komédia:
Mért kérdjem, hogy neked is mért kell?
Bemázolom arcomat vérrel
Vagy krétaporral, mint kivánod.

Fölöttünk csak úgy kél, bukik
A Nap s a napok is úgy mulnak,
Szívek bénulnak s megujulnak
S csak mi nem látjuk egymás arcát.

Csak finita commédia
Akarsz te is majd a szemembe
Nézni ájultan és meredve?
Jól van: akarlak, hát hazudjunk.

ÚJ TAVASZ EZ

Kis Senkimnek küldöm.

Az Ősz, melybe ellátogattál
Kiváncsian és vágytalanul,
Késő s még sem a régi kopár Ősz,
Melyre már csak a Tél hava hull,
Új Tavasz és új ígéret ez.

Bizd rá hittel fehér hóságod,
Add hozzá lángját drága melegednek
S aztán tekints szét: az őszi kopár fák
Virágosan megelevenednek
S szivemen nyilsz, Te, szép, nagy virág.

Harsonázik a Tavasz bennünk
S ha simulásoddal akarod,
Az őszi felhők fölébe emelnek
A megujhodt és boldog karok,
Karjaim, kik ölelve tartnak.

Oly kicsi vagy s oly nagy vagy bennem,
Zok-szó minden, ami utánad késztet,
Jajong, biztat, űz és futtat utánad:
Ma Te vagy az életem és az Élet:
Óh, új Tavasz, be nagyon téli vagy.

HAJNALLAL A HAJNALNAK

A Hajnal, aki szeretőm volt
S egyetlen, akit el nem én hagytam,
Tegnap megállott cicomáson
Én miattam.
Ideges vállain a felhők
Patyolatai remegtek.
Így néznek vissza a volt szeretők,
Akik már nem szeretnek.
Ébredt a város, nyíló ablakok
Tátogtak, mint friss éhű szájak
S valahova gondoltam búsan,
Hol a Hajnalra várnak.
Óh, volt szeretőm, ha rózsás lábad
A svájci hegyeket tapossa,
Legyél bűnbánó asszony egy kicsit,
Szerelmi posta.
Az a másik is el akar hagyni,
Az a másik is Hajnal-asszony,
Mondd, hogy szabadítson meg a gonosztól,
Nem is szeretett még, el ne hagyjon.

ŐSZI, PIROS VIRÁGOK

Lesznai Anna asszony, aki olyan jóságos, drága barátom, szeretni fogja talán ezt a verset s megvédi bántói ellen.

Az Ősz piros virágait
Ismeritek, kis lyányok, akik jöttök
S félős, nevető vágyakkal köszöntök.

Az Ősz piros virágait,
Pirosaknak a leg-legpirosabbját
Mosti napjaim és nótáim adják.

Az Ősz piros virágait
Küldöm hozzátok ingyen vagy cserébe,
Hogy kegyetlen, kis kezetek letépje.

Az Ősz piros virágait,
Óh, drága, véres élve-virágok:
Így temetkeznek a büszke királyok.

KIS KÉK DEREGLYE

Kicsim, holnap már elméssz s itt marad
A Halálból egy oly kicsiny darab,
Amennyi voltál nékem:
Cirogató, édes asszonyfiók
S csókoló ellenségem.

Kis, kék dereglyém, várnak a vizek.
Csókokat adtál s nem tudtad, kinek
Adod majd igaz párját.
Vasút-kocsidban megigazítom
Siratón, hajh, a párnád.

Suta és tarka emberek között
Be jó volt itt a te kék köntösöd,
Kis, fitos, kék dereglye,
Majd a nagy-nagy örvényes vizeken
Jussak tán az eszedbe.

Most multam falják éhes, bús habok
S jelenemet eljövő pillanatok.
Megcsókolom kis orcád,
Hogy új csókok s új pírok azután
Irigyen bitorolják.

Jaj, csak kis szerelem az, ami öl,
Készülj, kicsim, a gőzös már fütyöl
S haldoklik szívünk kedve:
Csókos és boldog álmokat vigyél,
Édes, kis kék dereglye.

AKI MAGÁNAK ÉL

Úgy suttogok mostan az éjnek,
Mely sorsodat és sorsom rejti,
Mint egy bibliai
Ének,
Kit Dávid király talán énekelt.

Úgy imádlak kis Senkim, Semmim,
Mintahogyan ez régen már volt,
Mert aki régi
Élet,
Sok régi éjben élt s világolt.

Megyünk most már koldusok útján
Kevés vigasztaló ötlik elébünk,
De egymásnak és csak magunknak,
Furcsán és csak magunknak élünk
S olyan jó, ha ki csak magának él.

BE SZÉPRE-NŐTTÉL BENNEM

Be nagyra-nőttél,
Be szépre-nőttél bennem,
Én kidacolt, drága szerelmem.

Elfojtanálak,
Ha enyhe volna multam,
De bűnöztem, de nem tanultam.

Sorsom fokára
Szerelmes ibisz-pelyhek
Most már fészket-kérőn cipelnek.

Be jó dacolni,
Be jó a cifra bánat,
Be jó bolondulni utánad.

ELTEMETEM SZEMEM LÁTOTTJAIT

Hajh, volna még olyan sok látnivalóm
Uccán, arcokon és csillagos Égen,
De eltemetem szemem látottjait
Boglyas hajadnak rózsás erdőjében.

Ugy buvok el élet-lopó szememmel,
Mint remete-hősei Máriának,
Pedig várják még a nézésemet.
Multak, jelenek és jövendők várnak.

Óh, szemeimnek rejtő lefogója,
Óh, rózsás erdő, hajadnak erdője,
Illatos moszat, óh, kis senki, semmi,
Óh, életemnek kis hunyósdi nője.

Be jó hajadba világokat zárni,
Tekintetimet, kiket lesve-lesnek,
Be jó temetni vélt örömöket
S lesz-örömöket, kík tán nem is lesznek.

NAGYON KÖZELBE KERÜLTÜNK

Kezdetben tán nem is hevültünk
S mégis:
Szép, ócska, vágykódó, jó szívek
Be nagyon közelbe kerültünk.

Szánón simulunk, hogyha fázunk
S mégis,
Ha nem is adott még sok derűt,
Áldott a mi találkozásunk.

Első titkunk fű rég benőtte
S mégis
Minden titkoknál bátrabbakat
Küld nekünk a titkok mezője.

Soká lesz a célságból cél már
S mégis
Néha úgy hajtom le a fejem,
Mint boldog, győztes bajnok a célnál.

MEGKÖSZÖNÖM, HOGY VAGY

Ime, megköszönöm neked, hogy vagy,
Hogy hallottál valaha rólam
S ha csak egy kicsit is mulattat szeszélyem:
Jól van.

Ime, menekülni vágynék tőled,
Csak evezőm nincs készen a hajóban
És ha nem fogsz vesztemen mosolyogni:
Jól van.

KESERŰ IMÁDSÁGOK MYLITTÁHOZ

I. PROLÓGUS

A dolgaim tán megmaradnak,
S én is megmaradok magamnak,
Mindig így jártam,
De meghalok avagy öregszem,
Mindenképpen vallom e vesztem:
Ez tán igaz
És valósággal így csináltam.

II. ÓH, PESTI UCCÁK

Óh, Pest, óh ismert,
Csunya, heves, szomorú vackok,
Óh uccák, uccák,
Be szépek és be újak vagytok.

Be megragyogtok
Az ő napos, nagy, mély szemében
S de elgyászultok,
Ha kifelejt belőlük éppen.

Ha letörlődik
Arcából, ami lelketek mondja
S ha bárgyú szívvel
Vagyok bolondított bolondja.

Kis mulatságok,
Óh, hirtelen be csúfra nőttök,
Ha elmarad tán
Egyetlen és időn-jött nőtök.

Be szépek vagytok,
Egykor gyülölt, rút, pesti uccák:
Lábaim hogyha
Ő finom, rossz útjait futják.

III. FÖLEMELEM A SZÍVEMET

És fölemelem
Szívemet, ezt a sötét bolygót,
Mert ismét a Határtalanság
Világai fényeskednek nekem.

Szerelmi csodák
Legendái húllnak az Égről,
Hitek táltosai röpítenek
A Nap magas atyjánál is tovább.

Ami Szép, Gyerek,
Isten és Jó csak bennem élt már,
Ami gügyögős vágy és álom,
Ma mind szentült vérembenbizsereg,

Már-már hamvadók:
Dölyföm, szemem, álmom tüzelnek,
Mert eljött ős Mylitta lyánya,
Mylitta ő is: a siratta Csók.

Úgy csapdos velem
A nagy Madár isteni szárnya
S úgy visz világokon keresztűl
A részeg, ifjú, hazárd Szerelem.

IV. BŰN, HA KIBURKOLLAK

Tudom, hogy bűn, ha kiburkollak,
(Magamnak bűn),
De cserepzett, fájó ajkam szeretné,
Ha szép estjén a cinkos Holdnak
Befuthatná áhított tested — :
Szeretlek.

Jaj, neked, ha kiváncsiság űz,
Ha csak vágyaimat akarnád
Kigyujtani
S azután a szőkék és a barnák
Könnyű hadához űznél,
Ahova űznek
Mindenkit, kik olcsón örülnek
S ahova bátor, szíves akarók is
Juthatnak.
(Ha így járnék, olcsó Arany-féle rímek
Avagy Lédai zsolozsmák
Majd erről is tudatnak.)

De drága vagy s tán nekem drága
S tán nekem csak:
Nézz olykor a világra,
Hiszen olyan nézők a szemeid
Néha
S hiszen olyan ismerős tarjak
Ezek, amiket most mutatok.
De ha akarod, ezerszer
Mondom ki még
S hallgass meg ezeregyedikszer:
Akarlak.

V. NE FÁJASSUK EGYMÁST

Fájdalmat kinálsz és fájdalmat szánok,
Így mulnának el az ifjú talányok,
Ha nagy titkukat meg nem védem én,
De az enyém a kínok adománya
S a kínzatások kincse is az enyém.

Fájatni egymást: darabokba törne
S kár volna egymást megkapni gyötörve,
Oly szép az Élet s olyan kicsiség.
Vércsékként bűn vón egymás szívét vájni,
Szivét egymásnak s ki nem hevert szívét.
De itt vagyok s konok bünösként védem
Az üdvöket és az én üdvösségem
S az ifjú, őrült, szép talányokat:
Ölem s öled játszhat kacér játékot,
De dől, nem kinoz, él és nem válogat.

VI. EPILÓGUS

Úgy gondolom vagy csak úgy vélem,
Sokan pörbe-szállnának vélem,
Ha életem csak préda volna.
De bár életem zudul versbe,
Ez életnek a fejedelme
Én vagyok.
S én vagyok dolgaim legszebb dolga
S kinek e verses meredék-Élet
És életes vers idegen,
Ne lépjen utánam a pokolba.

ŐSZÜLŐ ERDŐK RETTEGÉSE

Őszülő erdők rettegése,
Gyásza van a szívemben, Mylitta,
És szépsége és elszántsága,
Legdúsabb színeit most virítja,
A Szerelem, az igazi,
Oly szomszédos a komor Halállal.

Nyarat lelkem már nem is fájlal,
Száz színű, pazar, szomorú kedve
Szórja sugarát kifogytáig
Őszt-borongató, szőke fejedre,
A te macskás, ifjú fejed
Lelkemből vert új koronájára.

Az Ősz nap-órája megállva
Figyeli szánk gyáva közeledtét,
Néha a köd hó-szagot érzet,
Ágyaink színes avarra vetvék
S őszi erdőkből kidalol
Szerelmünk gyász-hitű rettegése.

A LEGFŐBB VÁRTA

Délnek röpülve vándorló madárnak
Tenger-sziklája, lihegő röpke vas-ágy.

Meggyező gyermekek eggyének őrzött,
Szép, maradt meggye, veszekséges irigyes.

Pehely, amelyet oly örömmel hordoz
Muló fészkébe kicsi királyka-madár.

Mosoly, amelyet már csak lemosolygunk
Szánón, szivesen a mások ajkairól.

Doktorunknak be nem vallott betegség,
Szép szemeinket véresítő vizió.

Rejtett kitalálásuk a zseniknek,
Kórházi ággyal fizetendő gondolat.

Gyermekem, aki nem tőlem vagy nemzett,
S gyermekem mégis és én a tied talán.

Óh asszony, őrség, tűz-jeles vén halmon,
Ki az ellennek áruló szót gyujtogatsz.

Haszontalan s bolondságnak utolsó,
De legfőbb várta mégis az én szívemen.

BECÉZŐ, SIMOGATÓ KEZED

Andrea asszonynak küldöm.

Simogass csak, olyan jó a kezed,
Megint búcsuzom, megint elveszett
A gőgös Ady minden dacos gőgje.

Életemen fél-versek szemfedője,
Hazug csókok emléke ajkamon.

Simogass csak, olyan jó a kezed,
Úgy bánom már sok ölő, makacs harcom,
Simogasd meg ráncos vén gyermek-arcom.

Feddj meg búsan, hogy én rossz, elveszett
Szegény ördög csak későn találtam meg
Te becéző, simogató kezed.

Mikor talán már minden elveszett,
Sok jóságomból nem maradt meg semmi
És nem tudom már magamat szeretni.

De itt van és olyan jó a kezed.

Életbérem sírva panaszlom

Életbérem sírva panaszlom,
Be csufolós, kicsi:
Kétes dícsőség, kétes asszony,
Nagy harcok helyett aggos várás,
Akarat helyett tétovázás
S morzsái a dukált aranynak.

Pedig most kellene lobognom,
Úgy szalad az időm,
Szabadult vágyak, finom otthon,
Utak, csókok most kellenének,
Kevés vers és nagyon sok élet
Káros multamat engesztelni.

Nem maradok ez élet-bérnél,
Sovány és megaláz:
Mylitta, ha tán visszatérnél
Kegyesen a kegytelenségre,
Talán nem volna soha vége
Annak, amit nagy-gyáván kezdtünk.

De fogjon meg akármi rontás,
Csak életes legyen,
S ne jöjjön a magamba-omlás,
De életem a vágy meglízze:
Fut az időm és én a tűzbe
Vágyom, ki éltetett, hivott, ki megcsalt.

TARTALOM

AZ ELVESZETT CSALÁDOK

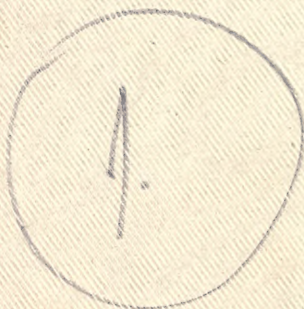
VÉRES PANORÁMÁK TAVASZÁN

A NYUGAT
KIADÁSÁBAN MEGJELENTEK:

Ady Endre. A magunk szerelme (versek)	3.50	kor.
— A minden titkok verseiből	3.—	„
— A menekülő Élet (legújabb versei) . .	3.50	„
— Gyüjtemény Ady Endre verseiből, kötve	1.20	„
— Igy is történhetik (novellák)	3.—	„
— Ki látott engem? (versek)	4.—	„
— Vallomások és tanulmányok	1.—	„
— Szeretném, ha szeretnének (versek) . .	3.—	„
— Vér és arany (versek)	3.—	„
Ambrus Zoltán. Kultura fűzértánccal . .	3.—	„
Az Árva Mariska napjai	3.—	„
— Ugyanaz, kötve	5.—	„
Babits Mihály. Herceg, hátha megjön a tél is (versek)	3.—	„
— Levelek Iris koszorujából	3.—	„
Balázs Béla. A vándor énekel (versek) .	2.—	„
— Dr. Szélpál Margit (dráma)	3.—	„
— Miszteriumok	3.—	„
Bárdos Artur. Uj szinpad	2.50	„
Biró L. Családi tűzhely (3 egyfelvonásos)	2.50	„
Csáth Géza. Délutáni álom (novellák) . .	3.—	„
— Varázsló kertje (elbeszélések)	3.—	„
Elek Artur. Poe Edgar	3.—	„
— Álarcosmenet (novellák)	3.60	„

Faragó Miksa. A Kossuth bankók kora .	10.—	kor.
Feleki Géza. Könyvek, képek, évek. . .	4.—	„
Fenyő Miksa. Casanova	2.40	„
Gellért Oszkár. A deltánál (versek) . . .	2.50	„
— Ofélia térdein (versek)	2.—	„
— Rubens Asszonya. Új himnuszok a szerelemhez (versek)	2.—	„
György Mátyás. Ligeia (versek)	2.50	„
Halász Imre. Egy letünt nemzedék	12.—	„
Hatvany Lajos. Én és a könyvek	3.—	„
— A Hiresek (szinmű)	2.50	„
Heltai Jenő. Az utolsó bohém (regény) .	3.—	„
— Bernát (kis komédiák) . . . . , .	3.—	„
— Fűzfasíp (versek)	3.—	„
— Irók, szinésznők és más csirkefogók. II. kiadás	3.—	„
— Kis meséskönyv	3.—	„
— Versei	3.50	„
Ignotus. Kisérletek	4.—	„
— Szinházi dolgok, kötve	1.20	„
Kabos Ede. Damajanti (novellák)	3.—	„
Kaffka Margit. Csendes válságok (novellák)	4.—	„
— Mária évei (regény)	4.—	„
Karinthy Frigyes. Esik a hó	2.—	„
Kemény Simon. Lamentációk (versek) . .	2.—	„
Kóbor Tamás. Aranyhaju Rózsika	5.—	„
Krúdy Gyula. Szindbád ifjúsága	4.—	„
Lányi Sarolta. Ajándék (versek)	2.50	„
Lengyel Géza. Véletlenek (novellák) . . .	3.—	„
Lengyel Menyhért. Taifun (dráma) . . .	2.50	„
Lesznai Anna. Hazajáró versek	2.—	„
Móricz Zsigmond. Az Isten háta mögött	4.—	„

Móricz Zsigmond. Harmatos rózsa (regény)	4 60	kor.
— Boldog világ. Kötve	6.—	„
— Hét krajcár (novellák)	3.—	„
— Falu (három egyfelvonásos)	3.—	„
— Sárarany (regény)	5.—	„
— Sári biró (szinmü)	2.50	„
— Tavaszi szél	4.—	„
— Magyarok (elbeszélések)	3.50	„
— Szerelem I. Egyfelvonásos szindarabok	2.—	„
— Szerelem II. Egyfelvonásos szindarabok	2.—	„
Nagy Zoltán. Csend! Aranymadár (versek)	2.—	„
Pásztor Árpád. Budapesttől a föld körül Budapestig, kötve	6.—	„
Ritoók Emma. Ellenséges Világ	3.—	„
Rippl-Rónai József emlékezései	4.—	„
— 100 számozott példányból, kötve	12.—	„
Szép Ernő. Énekes könyv (versek)	2.—	„
Szomory Dezső. A nagyasszony (dráma)	5.—	„
— Az isteni kert (novellák)	4.—	„
— A rajongó Bolzay-lány (dráma)	3.—	„
— Györgyike drága gyermek (szinmű)	2.50	„
— Ünnep a Dühöngőn és egyéb szerelmek (novellák)	3.—	„
Tóth Árpád. Hajnali szerenád (versek)	2.—	„
Tóth Wanda. Csodálatos köntös (novellák)	3.—	„
Újabb magyar költők. Kötve	3.—	„

1.

